

ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΕΡΒΟΥΔΗΣ

PARADISE LOST

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΘΗΝΑ 2023

Ντάνερ

Κατέβηκε από το αμάξι χαιρετώντας τον άγνωστο που την είχε φέρει μέχρι εκεί και προσπάθησε να προσανατολιστεί. Σύμφωνα με όσα της είχε πει ο τύπος που οδηγούσε, εδώ ήταν η Αλμπουκέρκη. Το Νέο Μεξικό. Είχε διανύσει πολύ δρόμο, αλλά είχε ακόμα μπροστά της αρκετό. Κοίταξε γύρω της. Το βλέμμα της το τράβηξε ένα ντάνερ που, εκείνη τη στιγμή, φαινόταν κάτι σαν όαση μέσα στην ερημιά της περιοχής. Και πεινούσε διαβολεμένα. Κατευθύνθηκε προς το μαγαζί με γρήγορο βήμα. Μπαίνοντας μέσα το μέρος ήταν σχεδόν ερημικό, εκτός από την μπάρα όπου δυο-τρεις άντρες έτρωγαν σκυμμένοι πάνω από τα πιάτα τους και έπιναν καφέ. Κοίταξε έξω από τα τζάμια. Είχε αρχίσει να σκοτινιάζει. Το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να φάει κάτι με τα λιγοστά χρήματα που της είχαν απομείνει και να ψάξει για κάποιον πρόθυμο που θα μπορούσε να την μεταφέρει, αν όχι μέχρι τον προορισμό της, τουλάχιστον μέχρι ενός κοντινού σημείου. Προς στιγμή φάνηκε να μετανιώνει την ώρα και την στιγμή που αποφάσισε να εγκαταλείψει τη σπίτι της και να ξεκινήσει αυτό το μακρύ ταξίδι αλλά έδωξε αμέσως τις κακές σκέψεις. Δεν υπήρχε χώρος για τύψεις. Είχε ένα σκοπό και θα τον πετύχαινε πάση θυσία.

Η σερβιτόρα, μια κυρία γύρω στα εξήντα, την πλησίασε και την ρώτησε τι θα πάρει. Παράγγειλε μπριζόλα και αυγά μάτια με ψωμί και καφέ. Πεινούσε απελπισμένα αλλά τα οικονομικά της ήταν πλέον σε άθλια κατάσταση και ίσως αυτό να ήταν το τελευταίο γεύμα που θα απολάμβανε πριν φτάσει στην Καλιφόρνια. Αν κατάφερνε να φτάσει ποτέ. Έδωξε και πάλι τις κακές σκέψεις και έπεσε με τα μούτρα στην παραγγελία της μόλις ήρθε. Λίγες μπουκιές μετά, με την άκρη του ματιού της παρατήρησε έναν τύπο που την κοιτούσε στην άκρη της μπάρας. Ήταν αρκετά όμορφος για να τον αγνοήσει αλλά από την άλλη, δεν ήθελε να μπλέξει σε μπελάδες. Όχι πρωτού φτάσει στον προορισμό της.

«Είναι χάλια το φαγητό αλλά δεν υπάρχει άλλο μέρος εδώ κοντά...» Γύρισε και είδε τον άντρα να της χαμογελάει. «Καλό είναι» του απάντησε. Δεν είχε όρεξη για κουβέντες αλλά σκέφτηκε ότι, εκτός από ωραίος, θα μπορούσε να της φανεί και χρήσιμος. Να την πάρει μαζί του με το αμάξι του. Δεν ήταν κακό να γνωρίζονταν. Ο άντρας πλησίασε και κάθισε δίπλα της.

«Είμαι ο Τζέικ.»

«Πάρανταις. Όλοι με φωνάζουν Πάρις. Ξέρω ‘γω...»

«Πάρανταις! Όμορφο όνομα. Και τι κάνεις εδώ Πάρανταις; Που πας;»

«Πολλά ρωτάς.» Η Πάρανταις χαμογέλασε. «Πάω στην Καλιφόρνια. Για την ακρίβεια στο Χόλιγουντ. Θέλω να γίνω ηθοποιός!»

«Ηθοποιός! Μάλιστα! Να σου πω την αλήθεια και εγώ θέλω να πάω εκεί. Στο Λος Άντζελες. Είμαι μουσικός. Παίζω κιθάρα. Θέλω να δοκιμάσω μήπως κάποια δισκογραφική ενδιαφερθεί, ξέρεις...» Ο Τζέικ στράφηκε ξανά στο πιάτο του.

Η Πάρανταις τελείωσε το φαγητό της και κοίταξε έξω από τα παράθυρα. Είχε σκοτινιάσει για τα καλά. Ήταν πια βράδυ. Γύρισε και κοίταξε τον Τζέικ. «Έχεις αμάξι;»

Είχε και θα την έπαιρνε ευχαρίστως μέχρι το Λος Άντζελες. Ή έστω την Σάντα Μόνικα που ήταν το τέλος του Route 66, και μετά ο καθένας θα κυνηγούσε το όνειρό του. Εξάλλου του άρεσε η Πάραντάις. Ήταν όμορφη κοπέλα. Ξανθιά, λεπτή με μακριά πόδια και γαλάζια μάτια. Θα γινόταν τέλεια ηθοποιός σκέφτηκε ο Τζέικ. Πλήρωσε για τα γεύματα και οι δυο τους ξεκίνησαν για το αμάξι του. Θα γνωρίζονταν καλύτερα στη διάρκεια του ταξιδιού.

Βένις

Στον δρόμο ο Τζέικ έμαθε ότι η Πάρανταις το έσκασε από το σπίτι της στο Σικάγο, αφήνοντας ένα σημείωμα στους γονείς της και πήρε το Route 66, χρησιμοποιώντας λεωφορεία όσο είχε λεφτά και κάνοντας ώτο-στοπ μέχρι την Αλμπουκέρκη που συναντήθηκαν. Ήταν δεκαεννέα χρόνων και είχε παρατήσει το κολλέγιο μην αντέχοντας αυτό που της επέβαλαν οι γονείς της. Να σπουδάσει νομικά. Το όνειρό της ήταν να γίνει ηθοποιός και γι' αυτό ταξίδευε μέχρι το Χόλιγουντ. Ο Τζέικ ήταν μεγαλύτερος της, στα εικοσιπέντε. Από το Νέο Μεξικό. Ήθελε να γίνει τραγουδιστής. Προς το παρόν έπαιζε την κιθάρα του και ονειρευόταν να μπει στο μάτι κάποιου ατζέντη. Όλα αυτά στην Καλιφόρνια. Την γη της επαγγελίας.

«Ξέρεις παραλίγο να παίξω πέρσι στο Γούντστοκ, σαπόρτ στους Jefferson Airplane! Το φαντάζεσαι; Αλλά τα χάλασε ο γαμημένος ο ατζέντης τους και προτίμησε κάποιους γαμημένους χίπηδες.»

«Αλήθεια, ε;» Η Πάρανταίς βαριόταν την κουβέντα παρόλο που της άρεσε κάπως ο Τζέικ. Ανυπομονούσε να φτάσουν στην Καλιφόρνια και όταν επιτέλους μπήκαν στην Σάντα Μόνικα, το τέλος του Route 66, η διάθεσή της απογειώθηκε.

Έκανε πολλή ζέστη· αν και ακόμα Μάιος οι θερμοκρασίες θύμιζαν κατακαλόκαιρο. Ο ουρανός ήταν καταγάλανος και οι πανύψηλοι φοίνικες κουνούσαν πέρα-δώθε από το ελαφρύ αεράκι που ερχόταν από τον ωκεανό. Κατέβηκαν από το αμάξι και έμοιαζαν και οι δύο σαν χαμένοι. Έτσι ήταν λοιπόν η Καλιφόρνια, σκέφτηκαν και οι δυο τους αμίλητοι.

Η Πάρανταις έσπασε την σιωπή. «Και τώρα τι θα κάνουμε; Δεν έχω καθόλου λεφτά για να πάω στο Χόλιγουντ.» Ο Τζέικ έπεσε για λίγο σε περισυλλογή και μετά ανακοίνωσε: «Ξέρεις, έχω λίγα χρήματα ακόμα. Μπορούμε να πάρουμε ένα λεωφορείο για το Λος Άντζελες και να μείνουμε μαζί σε κάποιο φθινό μοτέλ. Θα προσπαθήσω να βρω δουλειά μέχρι να δω τι θα κάνω με την μουσική μου. Εσύ μπορείς να πάς αμέσως στα στούντιο του Χόλιγουντ και να ψάξεις για οντισιόν. Τι λες;»

Ξεκίνησαν αμέσως για τον σταθμό των λεωφορείων. Στην Πάρανταις δεν άρεσε και τόσο η ιδέα να μείνουν μαζί στο μοτέλ αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Ήταν αδέκαρη και η επόμενη επιλογή της ήταν να τηλεφωνήσει στους γονείς της και να ζητήσει κάποια λεφτά. Θα το έκανε αλλά σαν έσχατη λύση.

Φτάνοντας στο Λος Άντζελες ο Τζέικ επέμενε να κλείσουν δωμάτιο στο μοτέλ Άλτα Σιενέγα. Εκεί, πίστευε ότι θα συναντούσε τον Τζιμ Μόρισον που συνήθιζε να μένει εκεί, καθότι ο Τζέικ ήταν φανατικός θαυμαστής των Doors και του Τζιμ. Δυστυχώς για εκείνον δεν υπήρχε δωμάτιο ελεύθερο και έτσι συμβιβάστηκε με κάποιο μοτέλ κοντά στην παραλία Βένις. Η

Πάρανταις δεν είχε ιδιαίτερη προτίμηση. Το μόνο που την ένοιαζε ήταν να πάει στα στούντιο του Χόλιγουντ και να προσπαθήσει να μιλήσει σε κάποιον σκηνοθέτη ή να πάρει μέρος σε κάποια οντισιόν για οποιοδήποτε ρόλο.

Το πρώτο τους βράδυ στο Λος Άντζελες το πέρασαν με βόλτα στην παραλία, αντικρίζοντας τον ωκεανό. Στην Πάρανταις φάνηκε ότι ήταν πολύ μακριά από το σπίτι αλλά δεν το μετάνιωνε. Ήταν μια ζεστή βραδιά και μόνη πηγή δροσιάς η αύρα του ωκεανού. Γύρω στην παραλία υπήρχαν χίπηδες που είχαν ανάψει αυτοσχέδιες φωτιές και έπιναν μπίρες. Ο Τζέικ δεν συμπαθούσε ιδιαίτερα τους χίπηδες αλλά είχε φροντίσει να αγοράσει ένα μπουκάλι ουίσκι και είχε πάρει μαζί του την κιθάρα. Κάθισαν στην λευκή άμμο κάτω από το φεγγαρόφως. Η Πάρανταίς έλαμπε. Ο Τζέικ δεν έπαιρνε τα μάτια του από πάνω της. Αρχίζει να παίζει ένα τραγούδι στην κιθάρα. Ξεκίνησε να τραγουδάει.

Let's swim to the moon, uh-huh...

«Αυτό είναι για σένα! Το έγγραφα στο λεωφορείο...»

Let's climb through the tide... Park beside the ocean on our... Moonlight drive.

Η Πάρανταίς άρχισε να γελάει. «Χαζέ αυτό δεν είναι δικό σου, είναι τον Doors!» Ο Τζέικ κοκκίνησε ολόκληρος «Σοβαρά; Ξέρεις τα τραγούδια τους; Ω γαμώτο...» Και οι δύο ξέσπασαν σε γέλια και αγκαλιάστηκαν καθισμένοι στην δροσερή άμμο και πίνοντας ουίσκι από το μπουκάλι.

Ο Τζέικ ευχήθηκε να έμεναν έτσι σ' αυτήν την στιγμή για πάντα.

Πολάνσκι

Πέρασαν οι μήνες, πέρασε και το καλοκαίρι και άρχισε να χειμωνιάζει. Στην Καλιφόρνια, όμως, η ζέστη παρέμενε κι ας πλησίαζαν τα Χριστούγεννα. Ήταν ένας ευλογημένος τόπος. Όχι όμως για όλους.

Ενώ η Πάρανταις είχε περάσει από πολλά κάστινγκ και είχε αρχίσει να έχει μικρούς ρόλους σε ταινίες που όλο και αυξάνονταν (και οι ρόλοι και η διάρκειά τους), για τον Τζέικ τα πράγματα δεν ήταν και τόσο ρόδινα. Δεν είχε καταφέρει να συγκινήσει κάποιον παραγωγό με την μουσική του, ούτε να ενδιαφερθεί δισκογραφική εταιρία, φυσικά. Έβγαζε τα έξοδά του παίζοντας ορισμένα βράδια σε διάφορα μπαρ και είχε πιάσει μόνιμη δουλειά σαν σερβιτόρος σε ένα από αυτά κοντά στην παραλία Βένις, εκεί που εξακολουθούσαν να μένουν με την Πάρανταις που, πλέον, έβγαζε περισσότερα και πλήρωνε εκείνη το νοίκι του μοτέλ τις περισσότερες φορές, χωρίς να διαμαρτύρεται.

Ήταν μια κουραστική ημέρα και για τους δύο, όταν η Πάρανταις επέστρεψε το βράδυ στο μοτέλ. Προς έκπληξή της είδε τον Τζέικ να έχει αράξει στον καναπέ και να πίνει μια μπίρα βλέποντας τηλεόραση. Ο πόλεμος του Βιετνάμ εξακολουθούσε να μονοπωλεί τα δελτία ειδήσεων και αυτό εκνεύριζε τον Τζέικ. Είχε καταφέρει να αποφύγει την επιστράτευση βγάζοντας χαρτί που τον έδειχνε... μη έχοντας σώας τα φρένας, ενώ είχε συμμετάσχει σε πολλές διαδηλώσεις και μισούσε οτιδήποτε σχετικό με τον πόλεμο. Το μόνο κοινό που θεωρούσε ότι είχε με το κίνημα των χίπηδων. Η Πάρανταις ξαφνιάστηκε όταν τον είδε εκεί.

«Τι κάνεις εδώ; Δεν δουλεύεις;»

«Πήρα ρεπό απόψε, δεν είχε καθόλου δουλειά και δεν με χρειαζόνταν.»

«Ας μην καθίσουμε μέσα, πάμε μια βόλτα στην παραλία, έχω να σου πω ωραία νέα!»

Ξεκίνησαν για την Βένις, ο Τζέικ χωρίς την κιθάρα του παρά μόνο με μια εξάδα μπίρες και η Πάρανταις λαμποκοπώντας από την χαρά της και στις ομορφιές της, όπως παρατήρησε και ο Τζέικ, που δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του από πάνω της.

Αν και Δεκέμβριος η ζέστη ήταν τόση που κάποιοι έκαναν το νυχτερινό τους μπάνιο, ενώ υπήρχε αρκετός κόσμος που είχε αράξει. Βρήκαν ένα απόμερο σημείο και κάθισαν ανοίγοντας από ένα κουτάκι μπίρα. Η Πάρανταις δεν κρατιώταν να πει τα νέα στον Τζέικ.

«Σήμερα έγινε ένα πολύ σημαντικό κάστινγκ. Πήραν μέρος πολλοί ηθοποιοί άντρες και γυναίκες. Δεν θα πιστέψεις ποιος ήταν ο σκηνοθέτης.»

«Πες μου!» Ο Τζέικ κρέμονταν από τα χείλη της Πάρανταίς. Ευχόταν να μπορούσε και η Πάρανταις να τον κοιτάξει έστω για μια φορά όπως την κοιτούσε εκείνος. Να του ανταπέδιδε

το φλερτ κάποτε. Μέρα με την μέρα την ερωτευόταν όλο και πιο πολύ και ζήλευε αφόρητα όταν μάθαινε για τις νέες κατακτήσεις της και τους έρωτές της. Εκείνος δεν είχε βρει κάτι σταθερό τους μήνες που ζούσε στο Λος Άντζελες. Είχε κάποια περιστασιακά φλερτ και σχέσεις της μίας βραδιάς αλλά η καρδιά του ήταν ολοκληρωτικά και αμετάκλητα δωσμένη στην Πάρανταις. Μακάρι να μην ήταν μονόπλευρος αυτός ο έρωτας, σκέφτηκε. Η συγκατοίκηση τους στο μοτέλ είχε αρχίσει να γίνεται αφόρητη. Δεν άντεχε να είναι συνεχώς μαζί της χωρίς να μπορεί, έστω, να την αγγίξει. Την ονειροπόληση του διέκοψε η Πάραντάις.

«Ο Ρόμαν Πολάνσκι!» του ανακοίνωσε γεμάτη ενθουσιασμό.

«Ποιος;»

«Ο μεγάλος Ρόμαν Πολάνσκι αυτοπροσώπως! Μη μου πεις ότι δεν τον ξέρεις.»

«Πες μου μια ταινία του...»

«Τζέικ! Το μωρό της Ρόζμαρι! Πέρσι κυκλοφόρησε. Το έχεις δει σίγουρα, μη μου λες μαλακίες!»

«Ω, ναι... ρε φίλε, ναι ωραίο θρίλερ αν και βαρέθηκα λιγάκι, είχα πάει στο σινεμά με έναν τύπο και ήμαστε και οι δύο μαστουρωμένοι σε όλη την ταινία και...»

«Δεν με ενδιαφέρει! Ο Ρόμαν Πολάνσκι με επέλεξε για την νέα του ταινία! Ο γαμημένος Ρόμαν Πολάνσκι, το πιστεύεις; Θα κάνει μια ιστορική ταινία για τον Μάκβεθ, του χρόνου ή και σε δύο χρόνια και θα έχω σίγουρα ρόλο, ακόμα δεν ξέρω ποια θα κάνω αλλά...»

«Μια στιγμή, αυτός δεν είχε μια γυναίκα που την δολοφόνησαν κάποιοι ψυχοπαθείς χίπηδες πέρσι;»

«Ναι την Σάρον Τέιτ. Καημένη Σάρον...»

«Συγχαρητήρια λοιπόν Πάρις!» Ο Τζέικ την αγκάλιασε. Ήθελε να την φιλήσει αλλά συγκρατήθηκε. Κατά βάθος ζήλευε. Εκείνος ήταν ένας αποτυχημένος κι εκείνη μια πολλά υποσχόμενη νέα ηθοποιός με καριέρα που ανοιγόταν διάπλατα μπροστά της. Και σίγουρα με πολλούς επίδοξους νέους εραστές. Αν όχι και τον ίδιο τον Ρόμαν Πολάνσκι... Αναστέναξε.

Η Πάρανταις απελευθερώθηκε διακριτικά από την αγκαλιά του Τζέικ και τον ευχαρίστησε κάνοντας μια πρόποση με την μπίρα της στην «επιτυχία μας» και στην «Καλιφόρνια». Από μακριά κάποιος έπαιζε στην κιθάρα του το California Dreamin' των Mamas & the Papas. Πόσο ταιριαστό σκέφτηκε ο Τζέικ. Κάποιο ραδιόφωνο έπαιζε δυνατά το You Make Me Real το πρόσφατο single των Doors. Ήταν μια υπέροχη βραδιά με το φεγγάρι να καθρεφτίζεται στον ωκεανό και τον Τζέικ να σκέφτεται πόσο απόλυτα τέλεια και πλήρης θα ήταν αυτή η στιγμή αν η Πάρανταις ήταν δική του.

Πτώση

Η Πρωτοχρονιά του 1971 βρήκε την Πάρανταις και τον Τζέικ να ζουν χωριστά. Λίγο πριν τα Χριστούγεννα ο Τζέικ μη αντέχοντας άλλο να υποφέρει από τον ανεκπλήρωτο έρωτά του για την Πάρανταις έφυγε από το μοτέλ της παραλίας Βένις και αφού προσπάθησε ξανά χωρίς επιτυχία να βρει ένα δωμάτιο στο μοτέλ Άλτα Σιενέγα, τελικά κατέληξε να μένει σε ένα μικρό δωμάτιο πάνω από το μπαρ που δούλευε στη λεωφόρο Σάνσετ. Η Πάρανταις πήρε τον σημαντικότερο ρόλο της Λαίδης Μάκβεθ στην ταινία του Πολάνσκι που θα έκανε πρεμιέρα εκείνη τη χρονιά, ενώ υπήρξε και περιστασιακή ερωμένη του, αν και τελικά κατέληξε να ερωτευτεί έναν από τους ηθοποιούς της ταινίας και να πάει να μείνει μαζί του στο σπίτι του.

Πέρασαν μήνες που η Πάρανταις και ο Τζέικ δεν είχαν συναντηθεί καθόλου. Ο Τζέικ σταμάτησε το τραγούδι στα μπαρ, εγκατέλειψε οριστικά το όνειρο του μουσικού και το έριξε στο ποτό και τις πόρνες ή κάποιες εφήμερες σχέσεις αποκλειστικά και μόνο για το σεξ. Στο μυαλό και την καρδιά του υπήρχε χώρος μόνο για την Πάρανταις. Αρρώσταινε κάθε φορά που μάθαινε τα νέα της, καθώς εκείνη είχε αρχίσει να αποκτά μια κάποια φήμη στο Χόλιγουντ. Ζήλευε αφόρητα τους εραστές της και ειδικά τον τελευταίο, τον ηθοποιό με τον οποίο έδειχνε να το πηγαίνει στο σοβαρό, ενώ ο Τζέικ ονειρεύοταν ακόμα ότι ήταν δική του. Ότι μια ημέρα θα ερχόταν στο δωμάτιό του και θα του εξομολογούταν τον έρωτά της γι' αυτόν. Όμως αυτό δεν έγινε και δεν θα γινόταν ποτέ.

Τον Ιούλιο, η είδηση του θανάτου του Τζιμ Μόρισον στο Παρίσι, έριξε σε βαθιά θλίψη τον Τζέικ. Σε συνδιασμό με την ανακοίνωση του γάμου της Πάρανταις με τον όμορφο ηθοποιό της, η ψυχική του υγεία κατέρρευσε. Άρχισε να πίνει ανεξέλεγκτα και να κάνει και χρήση ουσιών, κυρίως LSD και Πεγιότ που έβρισκε από διάφορους ντίλερ επί της παραλίας της Βένις. Η τελευταία ευτυχισμένη ανάμνηση του, στην παραλία με την Πάρανταις τον περασμένο Δεκέμβριο τον στοιχείωνε. Ένα πρωί βρήκε την διεύθυνση της στο Χόλιγουντ Χιλς και πήγε να την βρει. Της χτύπησε την πόρτα. Όταν άνοιξε η Πάρανταις, πιο όμορφη από ποτέ, σοκαρίστηκε με την εικόνα του Τζέικ. Τα μαλλιά του ήταν πολύ μακριά και βρώμικα, είχε αφήσει γενειάδα και έδειχνε να φοράει τα ίδια ρούχα τουλάχιστον για μία εβδομάδα. Επίσης έδειχνε φανερα μαστουρωμένος. Της ζήτησε να πιουν ένα καφέ και να πουν τα νέα τους μετά από τόσους μήνες που είχαν να ιδωθούν και η Πάρανταις δέχτηκε. Η συνάντηση, όμως, δεν πήγε καλά. Ο Τζέικ κατέκρινε τα πάντα πάνω της και μίλησε πολύ άσχημα για τον σύζυγο της. Η ζήλεια του τον έτρωγε. Στο μυαλό του η Πάρανταις ήταν πάντα η ιδανική γυναίκα που κάποια στιγμή θα επέστρεφε και θα ριχνόταν στην αγκαλιά του αποκαλύπτοντάς του το πόσο ερωτευμένη ήταν μαζί του. Μόνο στο μυαλό του όμως. Η Πάρανταις έφυγε από το καφέ πολύ στεναχωρημένη με την κατάληξη του φίλου και πρώην συγκατοίκου της αλλά αποφασισμένη να κόψει μια για πάντα τους δεσμούς μαζί του.

Εξάλλου, περίμενε και το πρώτο της παιδί, ενώ οι προτάσεις για νέες ταινίες έπεφταν βροχή και το μέλλον της φάνταζε πιο λαμπρό από ποτέ. Ο Τζέικ δεν χώραγε εκεί.

Ο Τζέικ το ίδιο βράδυ πήγε σε ένα μπαρ της Σάνσετ και έγινε λιώμα από το ποτό. Μπλέχτηκε και σε καυγά και κατέληξε χτυπημένος και πολύ μεθυσμένος. Αυτοί που τον χτύπησαν τον παράτησαν στον δρόμο όπου τον μάζεψαν κάποιοι χίπηδες και τον περιποιήθηκαν, του έδωσαν κάτι να φάει και τον πήγαν στο δωμάτιό του, ξημερώματα πια. Όταν σηκώθηκε το μεσημέρι σε κακή κατάσταση με πόνους σε όλο του το σώμα και το κεφάλι, μια ιδέα σφηνώθηκε στο μυαλό του.

Ήταν Κυριακή 8 Αυγούστου του 1971. Ο ήλιος έλαμπε στον καταγάλανο καλιφορνέζικο ουρανό. Ο Τζέικ μπήκε στο φορτηγάκι του κρατώντας ένα μπουκάλι ουίσκι και το περίστροφο που είχε αγοράσει όταν είχε ξεκινήσει να δουλεύει στα μπαρ του Λος Άντζελες. Έβαλε μπρος και προσπάθησε να κρατηθεί νηφάλιος παρόλο που έπινε σε όλο τον δρόμο. Είχε απομνημονεύσει την διαδρομή και έφτασε σχετικά γρήγορα αφού παρά την ζαλάδα και το μεθύσι του οδήγησε με ταχύτητα και θαυμαστή διαύγεια.

Το σπίτι στο Χόλιγουντ Χιλς με τον αριθμό 286 φάνταζε επιβλητικό και αρχοντικό. Ο Τζέικ κατέβηκε τρεκλίζοντας, έβαλε το περίστροφο στην πίσω τσέπη του και χτύπησε το κουδούνι. Δύο λεπτά μετά άνοιξε ένας άντρας, φορώντας μια ρόμπα και κρατώντας μια κούπα με καφέ. Ήταν Κυριακή και κανείς τους δεν δούλευε. Καλημέρισε τον Τζέικ και τον ρώτησε τι θα ήθελε. Εκείνος σήκωσε απότομα το πιστόλι και σημάδεψε σταθερά τον άντρα ανάμεσα στα μάτια. Ο πυροβολισμός τρόμαξε την Πάρανταις που έτρεξε να δει τι συμβαίνει. Βρέθηκε κατάματα με τον Τζέικ. Τα πράσινα της μάτια ήταν παγωμένα από το σοκ. Δεν ούρλιαξε. Ήταν πανέμορφη, έστω και με τις πυτζάμες της. Ο δεύτερος πυροβολισμός ήταν κοφτός και την τίνανε πίσω. Ο Τζέικ γέμισε με αίμα στα ρούχα και το πρόσωπο. Σκουπίστηκε στο πουκάμισό του, έβαλε στην τσέπη το πιστόλι και έφυγε τρέχοντας από το σπίτι.

Μπήκε στο φορτηγάκι του και ξεκίνησε με κατεύθυνση το Μπιγκ Σερ. Έτρεχε πολύ. Έπινε ουίσκι από το μπουκάλι και έδειχνε ατάραχος παρά τα όσα είχε κάνει μόλις πριν από λίγο. Τελείωσε το μπουκάλι και το πέταξε από το παράθυρο σε μια στροφή. Τώρα ζαλιζόταν πολύ και η όραση του θόλωνε. Έχανε στιγμιαία τον έλεγχο του αμαξίου αλλά το επανέφερε αμέσως. Σε μια άλλη στροφή πέταξε το περίστροφο σε ένα γκρεμό. Συνέχιζε να τρέχει. 60 μίλια. 70 μίλια. Είχε φτάσει πια στο μεγαλύτερο υψόμετρο του Μπιγκ Σερ. Ο ωκεανός έδειχνε αγριεμένος από κάτω και ο Τζέικ πάλευε να ισιώσει το τιμόνι στις απότομες στροφές με τον γκρεμό να караδοκεί για ένα λάθος του. 75 μίλια. Η όραση του θόλωσε πολύ, έβλεπε διπλά τα πάντα. 80 μίλια. Στην τελευταία στροφή δεν επανέφερε το τιμόνι όσο έπρεπε για να ισιώσει τις ρόδες και να την πάρει σωστά. Το φορτηγάκι γλίστησε και έφυγε με την πίσω πλευρά του προς το κενό με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Στροβιλίστηκε στον αέρα και άρχισε να κετεβαίνει προς το χάος.

Η πτώση κράτησε λιγότερο από δέκα δευτερόλεπτα. Ο Τζέικ είδε τα πάντα και τίποτα. Είδε τον γκρεμό να έρχεται κατά πάνω του και μετά βυθίστηκε στο απόλυτο μηδέν που κανένα ναρκωτικό και κανένα ποτό δεν σε προετοιμάζει ποτέ γι' αυτό.